

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βεδλιών**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1^ην Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιούσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Κεῖται ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς τοῦ κλίνης, μετὰ τὸ πρόσωπον ἐσκεπασμένον ὑπὸ ἐπίδεσμων, φλεγόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἐναγωνίως ἐξετάζει διὰ τῆς σμίλης ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν σοβαρὰν πληγὴν.

Ὁ ναύαρχος ἀπεβιάσθη εἰς τὴν ξηρὰν ἐπίτηδες, ὅπως τὴν ἴδῃ, καὶ ἀνήρτησεν ἰδιοχείρως τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς ἀνδρείους παράσημον ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου του. Εἶτα ἀπερχόμενος ἐψιθύρισεν: «Ὁ καυμένος ὁ νέος!»

Καὶ ἐν τούτοις ὁ τραυματίας δὲν ὑποφέρει ἐκ τῶν τραυμάτων του. Ἄλλ' οἷον πένθος παράδοξον ἐπισκιάζει τὰ ὄνειρά του! Μετὰ ὅλον τὸν περισφιγγόντα τὸ πρόσωπόν του ἐπίδεσμον, τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουσιν ἐν ὄνομα, ὅπερ ὑπαγορεύει αὐτῷ ἡ ἕξαψις τοῦ πυρετοῦ του:

— Λευκή! λέγει στένων, Λευκή!

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ψυχὴ του ἀμφίβολος ἔχει διαρρήξει τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος. Δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν στενὴν σκηνήν, παρὰ τὴν φυσικὴν

παραλίαν, ὑπὸ φλογερὸν οὐρανόν. Ἐφυγε πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὁρέων. Ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν, εἰς Νίκαιαν.

Αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας εἶνε ἀνοικταί. Πολύτιμοι τάπητες καλύπτουσι τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου. Ἄφθονα εὐώδη ἄνθη καὶ πράσινα φύλλα ἐσκορπίσθησαν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ναοῦ, ἐπὶ τοῦ περιστυλίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁδοῦ. Ἀμαξία σταθμεύουσιν ἔξω, τὸ πλῆθος συνωθείται παρὰ τὴν πύλην, σχηματίζον δύο πυκνοὺς στοίχους. Ἐξώθεν φαίνεται ἀπαστράπτον τὸ θυσιαστήριον κατάφωτον ἐκ κηρίων. Ἄνθη περιβάλλουσι τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου, ἥτις ἐνταῦθα φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα: Ἀσθενῶν Θεραπεία.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀδιακόπως εἰσέρχονται καὶ συνωθοῦνται. Αἱ στολαὶ ἀναμίγνυνται μετὰ τῶν μελανῶν ἱματίων. Ἄνθηραι γυναικεῖαι ἐνδυμασίαι ἐπιδεικνύονται ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου· ψιθυροὶ ἤχουσι ὑπὸ τὸν θόλον, τὸν φωτιζόμενον διὰ τῶν μεγάλων ὑαλοφράκτων παραθύρων.

Ἄφνης ἀποκαθίσταται σιγή. Τὸ ὄργανον ἄρχεται διὰ μιᾶς διαχέον ἑορτασίμου μελωδίας. Ἀξιωματικὸς, φέρων τὰς ἐπωμίδας τοῦ ἀντιναύαρχου, ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, ὀδηγῶν ἐκ τοῦ βραχίονος νεανίδα λευχίμονα, ἥτις φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου στέμμα ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας, καὶ πέπλον νυμφικόν. Μετὰ ὅλην τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου ἡ διάβασίς τῆς γενναῆς φρικίας εἰς τὸ πλῆθος, ὅπερ ἀναφωνεῖ: «Πόσον εἶνε ὠραία!»

Ὅπισθεν τῆς Λευκῆς, ἣν ὀδηγεῖ πρὸ τοῦ βωμοῦ ὁ θεὸς τῆς, ἰδοὺ προσέρχεται ἡ κυρία Διλλιέρ, ὀδηγούμενη παρὰ τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ. Ἦδη οἱ δύο μελλόνυμφοι ἐγονυπέτησαν ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ ἐπεστρωμένου δι' ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ εὐκτηρίου. Τὸ ὄργανον πρὸς στιγμὴν ἐσίγησεν, ἀλλ' οἱ λῶσωνες διαχέουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν τοὺς ἤχους τῆς χαρμοσύνου κωδωνοκρουσίας των.

— Κύριε Λεοπόλδε Γκιδάλ, ἐρωτᾷ ὁ ἱερεὺς, συγκατατίθεσθε νὰ λάβητε ὡς νόμιμον σύζυγόν σας τὴν δεσποινίδα Λευκὴν Διλλιέρ;

— Ναί.

— Καὶ ὑμεῖς, δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ, δέχεσθε ὡς νόμιμον σύζυγόν σας τὸν κύριον Λεοπόλδον Γκιδάλ;

Μόλις ἀκούεται τὸ ναί, ὅπερ προσφέρει ἡ νεανὶς μετὰ φωνῆς ἀκαταλήπτου. Ἡ εὐλογία ἐδόθη. Τὸ ὄργανον τονίζει ἐκ νέου τὸ ἀλληλούϊα. Εἶτα ὁ ἱερεὺς ἀποτείνει πρὸς τοὺς συζύγους τὰς θρησκευτικὰς παραινέσεις. Ὑπενθυμίζει αὐτοῖς ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὅπως ἀποτελέσουσι σάρκα μίαν· ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Λεοπόλδος εἶνε ἀρρήκτως ἠνωμένοι καὶ μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ διαλύσῃ τὴν ἱεράν των ὑποχρέωσιν.

«Ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐλογοῦντος, τὰ χριστιανικὰ συνοικέσια!», ἀνακραεῖ ὁ λειτουργὸς τῆς

θρησκείας. «Ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τῷ δεσμῷ ὃν συνήψατε, ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τοῖς τέκνοις, δι' ὧν ὁ Θεὸς θὰ γονιμοποιήσῃ τὸν ἔρωτά σας· ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τοῖς γονεῦσιν, ὧν ἐξέπληρώσατε τοὺς προσφιλεστάτους πόθους! Ἐνθυμήθητε τὴν πίστιν, ἣν ὠρίσθητε, θεωρεῖτε δὲ αὐτὴν πάντοτε οὐ μόνον ὡς ἐκπλήρωσιν νόμου αὐστηροῦ, ἀλλ' ὡς πηγὴν ἀμερίστου εὐτυχίας, ἧς ἀπογεύεσθε ἐπὶ γῆς μόνον τοὺς πρώτους καρπούς!».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραινέσεως ἡ Λευκὴ ἀνυψοῖ τοὺς ἕως τότε νεύοντας χαμαὶ ὀφθαλμούς τῆς. Ἄγλος δριμύ δάκνει τὴν καρδίαν τῆς· στενοχωρία τὴν καταθλίβει. Ἄφνης ἀνορθοῦται μετὰ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς· πελιδνὴ ὠχρότης καλύπτει τὸ πρόσωπόν τῆς. Ὁ βραχίον αὐτῆς τεταμένος ὡσεὶ αὐτομάτως, ἀκίνητος στρέφεται μετ' ἀπελπιστικοῦ κινήματος πρὸς τὸ μέρος τοῦ χοροῦ. Ὅλοι σπεύδουσιν. Ὁ Γκιδάλ θέλει νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. Αὐτὴ τὸν ἀπωθεῖ καὶ ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς καὶ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων τῆς ἐκφεύγει κραυγὴ στρηνῆς.

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ! λέγει δεικνύουσα τὸ θυσιαστήριον.

Τί συνέβη; τί εἶδεν; Ποῖον φάντασμα ἀόριστον διὰ πάντα τὰ λοιπὰ ὄμματα ἀνεπήδησεν αἰφνιδίως εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπομακρυνόμενου ἱερέως; Μήπως τὰ χαρμόσυνα φῶτα ἐπιχέουσι σκιὰν εἰς τὸν βίον τῆς, ἐνῶ φορεῖ ἀκόμη τὸν νυμφικόν πέπλον; Ὁ λευκὸς πέπλος τῆς νεονύμφου θὰ μεταβληθῇ εἰς σάβανον;

Τὴν ἀποκομιζοῦσιν ἔξω. Ἡ κυρία Διλλιέρ ἔκφρων ρίπτεται ἐπὶ τῆς λιποθύμου θυγατρὸς τῆς. Ἡ πολυτελὴς ἀμαξα τοῦ γάμου πρόκειται ἄρα γε νὰ μετακομίσῃ νεκρὸν σῶμα; Ὅχι. Ἡ Λευκὴ ἀναπνέει· ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Μειδίσμα μεγαλοχολικὸν διαστέλλει τὰ χεῖλη τῆς. Θέλει ν' ἀνεγερθῇ. Δὲν λάμπει πλέον ζωὴ εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἐν τούτοις παρὰ τὸ φρούριον τοῦ Κε-Λούγκ ὁ ὑποπλοίαρχος Φριδερίκος Πλεμῶν κατάκειται ἀκίνητος. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου Νίβ, ἐφ' οὗ μετακομίζονται προσωρινῶς οἱ τραυματία. Ὁ ἰατρὸς τοῦ ναυτικοῦ ἴστατο ἀδιακόπως πλησίον του. Ἐκ τῶν δύο του πληγῶν, ἀμφοτέρων σοβαρῶν, μίαν μόνον κυρίως ἀνησυχεῖ τὸν ἐπιστήμονα. Μόλις ὀλίγα ρανίδες αἵματος ἐξήλθον κατὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς διὰ τῆς σμίλης. Ἡ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὄμρον καὶ ἐξῆλθεν ὑπὸ τὴν ράχιν στραφεῖσα περίξ τῆς ὠμοπλάτης. Εἶνε τραῦμα φοβερόν, ἀγνωστοὶ δὲ μένουσιν ἀκόμη αἱ ἐσωτερικαὶ βλάβαι, ἃς προὔξενησεν. Τὸ στόμα τοῦ νέου εἶνε πλήρες αἵματος ἐκ τῶν διατρυπηθεισῶν παρειῶν, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον ἐκ τοῦ χρώματος νὰ διαγνώσῃ τις ἂν τὸ αἷμα προέρχεται ἐξ ἀρτηρίας ἢ ὀργανικῆς βλάβης. Ἡ κατάστασις τοῦ πάσχοντος εἶνε ἀπελπιστικὴ.

Παρὰ τοὺς πόδας του ὁ Κλέτος θρηνεῖ ὡς παιδίον, ὁ δὲ Ζιλδὰ κατηφῆς μετὰ

χαρακτηριστικά τῆς μορφῆς ἠλλοιωμένα δεικνύει τὴν πυγμὴν πρὸς τὰ σινικά φρούρια, καθ' ὧν ψιθυρίζει ἀπειλάς.

Ὁ Πλεμὸν ὄνειροπολεῖ ἀναμφιβόλως. Τί πράττει νῦν; Εἰς ποίας ἐπουρανίους χώρας πλανᾶται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἢ τεθλιμμένη ψυχὴ του; Ἐνίοτε συνταράσσεται ὑπὸ σφοδρᾶς φρικιάσεως. Μήπως παρευρέθη εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τελεσθέντας γάμους ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας εἰς Νίκαιαν; Μήπως ἡ αἰφνίδιος αὐτοῦ ἐμφάνισις ἐτάραξε τὸν νοῦν τῆς Λευκῆς, τῆς ἀχαρίστου καὶ ἐπιλήθμονος;

Ἐπιθέτων τὸν δεύτερον ἐπίδεσμον ὁ ἰατρός ἀνεγνώρισεν ὅτι ὀλίγον τι πρὸς τ' ἀριστερὰ ἂν ἤθελε παρεκκλίνει ἡ σινικὴ σφαῖρα θὰ διερτύπα ἕνα τῶν κόλπων τῆς καρδίας. Ὡστε ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε ἀμεσος· δύναται νὰ μεταφερθῇ ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐν τούτοις ἐξ ὑπερβολικῆς προφυλάξεως μεταφέρεται προσωρινῶς μόνον μέχρι τῶν στρατῶνων τοῦ ἀποβατικῆς σώματος. Ἐκεῖ θὰ νοσηλευθῇ μέχρις ὅτου ἡ κατάστασις του καταστῆ ἥττον ἀκροσφαλῆς.

Δύο ἐβδομάδες παρέρχονται μεταξύ φόβου καὶ ἐλπίδος. Ἐκάστη νέα πρωτὰ ἀνατέλλει ὑπὸ τὸν κρότον τῶν γαλλικῶν τηλεβόλων ἀπαντῶντων εἰς τὰ σινικά. Ἡδὴ ὁ Πλεμὸν ἀνέκτησε τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις καὶ γινώσκει τὴν θέσιν του. Αἱ ἀλγηδόνες τοῦ εἰς τὸ πλευρὸν τραύματος εἶνε ὑπόκωφοι καὶ ἀόριστοι· ἀλλ' αἱ τοῦ τραύματος τοῦ προσώπου εἶνε ἀνυπόφοροι. Δὲν δύναται νὰ λαλήσῃ ἢ εἰσαγωγή τῆς τροφῆς εἶνε εἰς ἄκρον δύσκολος. Φλογερά διψα βασανίζει τὸν τραυματίαν, ὅστις δὲν ἔχει ἄλλο ὅπως δροσισθῇ εἰμὴ τὸ ὕδωρ τῶν πλωτῶν δεξαμενῶν.

Δις ἐπισκέφθη αὐτὸν ὁ ναύαρχος. Διὰ μέσου τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀδυνῶν ὁ ἀξιωματικὸς ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς τοῦ ἐνδοξοῦ ναυτικοῦ τὴν πρόοδον τῆς καταβιβρωσκούσης αὐτὸν νόσου. Εὐθύς ὡς ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ἤχον φωνῆς καὶ ἡ πρώτη του λέξις πρὸς τοὺς συντρόφους του ἦτο:

— Θ' ἀφήσουν λοιπὸν τὸν ναύαρχον ν' ἀποθάνῃ ἐδῶ;

Κανεὶς ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις του ἐπανήλθον. Ἡ νεότης ἐθαυματουργήσεν. Ὁ Πλεμὸν νῦν πληροφορεῖται περὶ πάντων. Δύναται ν' ἀναγνώσῃ τὰς σταλαίνας πρὸς αὐτὸν ἐπιστολάς. Φεῦ! δὲν εἶνε πολυἀριθμοὶ εἶνε μόνον δύο ἐπιστολαὶ βραχεῖαι καὶ μελαγχολικαὶ τοῦ Κεργόρν, ὅστις ἀγνοεῖ εἰσέτι ὅτι ὁ φίλος του ἐπληγώθη καιριῶς. Ὅμιλεῖ αὐτῷ περὶ τῆς μητρὸς του. Οὐδὲ λέξις ἀναφέρεται ἐν αὐταῖς περὶ τῆς Λευκῆς, περὶ τοῦ γάμου τῆς. Τίς οἶδεν; Ἰσως τὸ συνοικέσιον δὲν ἔλαβε χώραν. Ἐν τούτοις ὁ Φριδερίκος θὰ ὠρκίζετο ὅτι τὸ εἶδεν, ὅτι παρευρέθη εἰς τὴν τελετήν. Τί ἐσήμαινε λοιπὸν ἐκείνη ἢ ἐκ πύρετοῦ παραίσθησις;

Καθὼς ἡ ζωὴ ἀναζωογονεῖται, ἡ ψυχὴ ἀκουσίως πληροῦται ὑπὸ ἀορίστου εὐφροσύνης. Ἡ ζωὴ εἶνε γλυκεῖα ὅπως δῆποτε, ὅταν εἶνε τις εἰκοσακοκταέτις, καὶ προσδοκᾷ φυσικῶς εὐρὺ καὶ ἐνδοξον στάδιον. Ἄλλ' ἡ ὑπαρξις ἄρᾳ γε δὲν ἐφράχθη εἰς εἰς τὸν νέον ἐκείνον; Τί περιμένει ἀκόμη; Βεβαίως δύναται νὰ λάβῃ τὸ παρὰ σῆμον, ὅπερ κατέκτησε διὰ τοσαύτης θυσίας καὶ τὸ ὅποῖον ὁ λαμπρὸς ἀρχηγὸς του ἀνήτησεν ἰδιοχειρῶς ἀνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου του.

Ἄλλ' εἰς ποῖον νὰ τὸ προσφέρῃ πλέον; Ἀπέκειτο εἰς τὴν μητέρα ἢ εἰς τὴν μνηστήν νὰ τὸ προσαρμύσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἥτις τόσον αἶμα ἔχυσεν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος. Καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον οὔτε μητέρα οὔτε μνηστήν. Ἡ δευτέρα ἀπρηνήθη τὸν ὄρκον τῆς. Λησμονεῖ, εὐρισκομένη εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, ὅτι ὠρκίσθη ἔρωτα αἰώνιον.

Ἄδιᾶφορον. Τὸ αἶμα καταπραῦνθὲν κάμνει ὥστε νὰ κυκλοφορῇ ἡ ἐλπίς εἰς τὰς φλέβας τοῦ τραυματίου. Ἡδὴ ἀρχεται ἡ ἀνάρρωσις. Ἐπανήλθεν αὐτὴς εἰς τὸ στοιχεῖόν του. Εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ ὀπλιταγωγοῦ, ὅπερ θὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Γαλλίαν εὐθύς ὡς καταστῆ ἱκανὸς νὰ ὑποστῆ τὸν διάπλουν.

Εἰς Γαλλίαν! Καὶ τί θὰ κάμῃ ἐκεῖ πέραν; ν' ἀνανεώσῃ τὸ μαρτύριόν του; νὰ βυθισθῇ πάλιν εἰς δάκρυα τὸ πένθος του. Ὡ πατρίς! πόσον μέγα εἶνε τὸ γόητρόν σου! Γλυκὺ ὄνομα τῆς γῆς ἔνθα τις ἐγεννήθη, ἀγνὴ ἀνάμνησις τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐπάτησαν οἱ πόδες του, εἴθε αἱ ἰσχυρότεροι πασῶν τῶν μυστηριωδῶν μαγειῶν. Σεῖς ἐπιζῆτε καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἀποθάνωσι διὰ τὴν ἀπέλιπδα καρδίαν.

Δι' ὧν ἐξηγοῦνται αἱ ὕψισται ἀφοσιώσεις, αἱ ἱεραὶ θυσίαι. Πόσον πολὺ σὲ ἠγάπων, ὦ Γαλλία, ἡ καρδίαν σου, ἅτινα ἔθνησκον ἀσημα εἰς τὰ ἰσθμὰ τῆς Σινικῆς, τῆς ὁποίας τὰ τέκνα ὅσον μακρὰν καὶ ἂν εὐρίσκωνται θέλουν νὰ αἰσθάνωνται μετὰ θάνατον τὸ βάρος τῆς πατρικῆς γῆς ἐπὶ τῶν φερέτρων των.

Ὁ Φριδερίκος ἀνελογίζετο τὴν Γαλλίαν. Αἱ ὠραι νῦν ἐφαίνοντο αὐτῷ βραδεῖαι. Ἡ εἰρήνη μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ συνομολογηθῇ. Ἡ διπλωματία ἀνελάμβανε εἰς χεῖρας τῆς τὰς ἀκρας τοῦ γορδίου δεσμοῦ, τοῦ διακοπέντος ὑπὸ τοῦ τηλεβόλου· ἔμελλε νὰ τὰς ἀναμίξῃ ἄρᾳ γε ἐκ νέου χάριν ραδιοργάνης;

Τὸ σφρίγγος του βαθμηδὸν ἐζωογονεῖτο. Τὸ εἰς τὸ πλευρὸν τραῦμά του, μολοντό ἦτο σοβαρώτατον, δὲν εἶχε βλάβην κανέν ὄργανον. Μόνον οἱ μῦς εἶχον βλαφθῇ. Τὸ τραῦμα τοῦ προσώπου κατ' ἀρχὰς εἶχε παραμορφώσῃ αὐτόν, διαταράξαν τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν, τῆς ὠραίας ὠχρᾶς μορφῆς του. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἐπούλωσις, ἀπέμενεν ἀνεξάλειπτος οὐλή, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας, μέχρι τῆς γωνίας τῶν χειλέων, εἰς δὲ τὴν δεξιάν παρεῖαν ἐφαίνετο τὸ ἴχνος ἐτέρας πληγῆς. Ἐκ θαύμα-

τος ἔμεινε ἀβλαβῆς ὁ οὐρανίσκος, τῆς σφαίρας διελθούσης μεταξύ τοῦ διαχωρίσματος τῶν ὀδόντων.

Ὡστε τὰ χαρακτηριστικὰ διετήρουν ἐν κατατομῇ πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐγενῆ καυστικότητα. Μόνον κατὰ πρόσωπον βλέπων τις τὸν ἀξιωματικὸν διέκρινε τὴν διὰ παντὸς ἐνδοξον σφραγίδα τῆς πολεμικῆς του ἀνδρείας. Πλὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ μύσταξ καὶ τὸ γένειον ἀπέκρυπτον ἐν μέρει τὸν αὐλακα τῆς πληγῆς, αὐτὴ ἀφ' ἐτέρου συνετέλει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐξαρσιν τοῦ σχεδὸν ὑπερανθρώπου μένουσ τῆς ἡρωικῆς μορφῆς του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἄ κατὶ πάλιν ἐδῶ, φίλε μου; ! ... Καὶ τόσον ὀργήγορα! παρησία καὶ ἡσυχως εἶπεν ὑποδεχομένη αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα. Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπόν; Σὺ ἔχεις χάσει τὴν ὄψιν σου! Τί ἔπαθες; προσέθετο παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ συμπαθείας.

— Λιουδμήλα, ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ χρήματά μου; ἠρώτησεν οὗτος προβαίνων ἀπ' εὐθείας εἰς ἔργον, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν πυρετώδη ταραχὴν του.

— Ποῖα χρήματα, φίλε μου; ἀντηρώτησεν αὐτὴ, οὐδὲ κατὰ ἰώτα μεταβάλλουσα τὸ ἡσυχον κατ' εὐλακρινὲς ὕφος τῆς.

— Ἐλα τώρα, ἄφισε αὐτὰ τὰ ἀστεῖα; ἐπρόφερον οὗτος προσπαθῶν διὰ τῆς βίας νὰ μειδιάσῃ· ἔκαμες τὸ ἀστεῖον, φθάνει πεῖα! δὲν ἔχω καιρὸν...

— Ἀλλὰ διὰ ποῖα χρήματα λέγεις; ἐγὼ δὲν σ' ἐνοῶ.

— Διὰ τὰ ἰδικά μου ... δι' ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν εἰς τὸν σάκκον, ἐσαφήνισεν ὁ Βελτίστσεφ, οὕτινος ὁ φόβος, ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀνησυχία ἤξανε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

— Καὶ καλὰ, μήπως μέσα εἰς τὸν σάκκον ἦσαν χρήματα, μετ' ἀδόλου ἀφελείας ἐξηκολούθησεν αὐτὴ ἐκπλησσομένη.

— Ἐνοεῖται! ἀνυπομόνως ἀπεκρίθη οὗτος ὑψὸν τὴν φωνήν του, μήπως σὺ δὲν τὸ 'ξεύρεις!

— Ἐλα, Θεέ μου, καὶ πόθεν νὰ τὸ 'ξεύρω ἐγὼ! εἶπεν ὑψοῦσα τοὺς ὤμους ἡ Λιουδμήλα. Καὶ εἶχε πολλὰ χρήματα;

— Ἐλα δὲ τώρα, μὴ με βασανίζεις! πάσχω ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ Κόροβοφ ὀπισθοχώρησεν κατὰ ἐν βῆμα καὶ ἤρξατο ἐταστικῶς παρατηροῦσα αὐτὸν διὰ τοιούτου συμπαθοῦς καὶ διστα-